

призовавамъ те да се віеме днесь двѣма, а войскі-
те ны да се несѣчатъ. Кѣйто превіи дръгію, да зе-
ме сичката войска, и да царствѣва сичка вселѣн-
наа. Ако ты не държи дѣшата да се віешъ, дай
ми харачъ съ дарове, и съди мѣренъ. Прати ми
пѣскоро отвѣтътъ, коѣ отъ двѣте ще и зберешъ.

ПОРО ПРИЕМА НЕПРИАТЕЛЪТЪ.

Поро като видѣлъ писмѣто Александроко, пове-
лилъ да го прочетатъ иката. Като а прочели ре-
кълъ: и азъ желаемъ да се віемъ самъ съ него, и
войскіте ны нека съдатъ настранѣ. Като чѣла то-
ва войската Индійска зарадовала се: а Поро се
тщеславилъ и рѣкълъ на Філона: Ты ли си Фі-
лонъ, Господарь Персидскій, и намѣстникъ Даріевъ;
Філонъ отвѣщаль: Стѣстина, азъ самъ Господарь
Персидскій, и най возлюбленъ на Александра. По-
ро помахаль главата си, и рѣкълъ: Отъ днесь віе
Господарства веке нещѣ имате. Александръ отъ
истина ще пріеме смъртъ отъ рѣцѣте ми: Но
иди речѣ мѣ, защо го чакамъ на полѣто, за да се
віеме двѣмата заедно, както и той желѣе.

АЛЕКСАНДРЪ СЕ ВІЕ СЪМЪ СЪ ПОРО.

Філонъ стѣшалъ при Александра, и мѣ ка-
залъ оумѣтъ Поровъ. Александръ като чѣлъ, тѣта-
кси се возрожилъ: възсѣдналъ выкоглава коня, и